

1

Nico stond voor de moeilijkste beslissing in zijn leven, en hij wist zeker dat hij het zou verprutsen.

‘Ik kan dit niet,’ zei hij tegen Will Solace, de verbijsterend knappe zoon van Apollo, die tegenover hem stond. Maar Nico koos ervoor om zich te concentreren op Austin Lake, een van Wills halfbroers. Die liep achter Will te ijsberen, en daar werd Nico alleen maar nog zenuwachtiger van.

‘Hou eens op met heen en weer lopen, Austin,’ zei Nico. ‘Ik kan me niet concentreren.’

‘Sorry, gast,’ zei Austin. ‘Ik word hier gewoon zo gestrest van.’

‘Je moet kiezen,’ zei Will tegen Nico. ‘Dat zijn de regels.’

Nico fronste zijn voorhoofd. ‘Ik ben de zoon van Hades. Aan de meeste regels hou ik me niet.’

‘Maar je hebt wel ingestemd met deze,’ zei Kayla Knowles, nog een kind van Apollo. Ze draaide een kersenlolly rond in haar mond. ‘Ben je soms een halfgod zonder eergevoel, Nico di Angelo?’

Austin bleef ijsberen. ‘Om eerlijk te zijn hoef je voor deze taak volgens mij niet echt eergevoel te hebben.’

‘Stil!’ zei Nico, en hij haalde zijn handen door zijn haar. Stel dat hij de verkeerde keuze maakte? Zou Will teleurgesteld in hem zijn?

Maar toen hij naar Wills gezicht keek, zag Nico alleen maar een blik vol verwachting. Niks negatiefs. Will was klaar voor alles wat Nico zou kunnen zeggen, en hoe dit ook afliep, Will zou nog een precies even hoge dunk van hem hebben.

Waar heb ik hem toch aan verdiend? vroeg Nico zich af. Hij stelde zichzelf die vraag heel vaak.

‘Oké, ik heb mijn besluit genomen,’ zei Nico.

‘Misschien ontplof ik wel,’ zei Austin.

‘Misschien betekent het wel het einde van de wereld,’ zei Kayla, die nu de lolly naast zich vasthield. Haar ogen glommen van ongerustheid. ‘En dan bedoel ik ook écht het einde, deze keer.’

‘Dus,’ zei Nico, ‘als ik moest kiezen...’

‘Ja?’ spoorde Will hem aan. ‘Dan zou je kiezen...?’

Nico haalde diep adem.

‘Darth Vader.’

Will en Kayla kreunden, maar Austin keek alsof Nico hem zojuist een Ferrari voor zijn verjaardag had gegeven.

‘Gast!’ schreeuwde Austin. ‘Dat is het allerbeste antwoord ooit!’

‘Het is het sléchtste antwoord!’ zei Kayla. ‘Waarom zou je Vader kiezen als Kylo Ren híér is?’

‘Ík had gehoopt op iets obscuurders, mijmerde Will. ‘Misschien iemand als Generaal Grievous of Dryden Vos.’

‘Wacht even,’ zei Nico. ‘Ik was gisteren pas klaar met al die films kijken. Ik kan me op dit moment nauwelijks meer herinneren wat er in de prequels is gebeurd.’ Hij wachtte even. ‘Waren dat echt allemaal personages in Star Wars, of maak je een geintje?’

‘Probeer ons niet af te leiden van wat jij zei, Nico,’ zei Kayla. ‘Darth Váder? Je zou op een date gaan met Darth Váder?’ Ze verbrijzelde hoorbaar haar lolly. ‘Al mijn vreugde is weg, Nico. Alles.’

‘Welkom in mijn wereld,’ grapte Nico. Hij zag dat Will grimaste; heel kort maar, maar hij zag het toch.

‘Dit is een veilige omgeving,’ zei Austin. ‘Het is niet toegestaan

een oordeel te vellen over onze antwoorden, weten jullie nog wel?’

‘Ik heb me bedacht,’ zei Kayla. ‘Het is een plek waar allerlei oordelen worden geveld.’

‘Wat ben je stil, Will,’ zei Nico. ‘Zeker als je bedenkt dat je dé Star Wars-fan van ons groepje bent.’

‘Ik ga alle redenen na waarom je dat antwoord zou hebben gegeven,’ zei hij. ‘Misschien heb je ergens wel een punt.’

‘Hij is machtig,’ zei Nico.

‘En besluitvaardig,’ voegde Will eraan toe. ‘Hij zou altijd een goede plek weten om naartoe te gaan voor je date. Dat is een ding dat zeker is.’

‘Zet hij zijn helm af om te eten?’ vroeg Kayla.

Nico legde een hand op zijn hart. ‘Moet je je eens voorstellen dat Darth Vader zijn helm afdoet voor het eten en dan van de overkant van de tafel vol verlangen in je ogen kijkt. Dát is nog eens romantisch.’

Will begon hard te lachen, en toen liet hij die stralende glimlach van hem zien.

Waarom voelde het toch als een overwinning om Will aan het lachen te maken? Lange tijd was Nico ervan uitgegaan dat hij zelf geen hart had. Hij was tenslotte de zoon van Hades. De liefde bereikte nooit mensen zoals hij. Maar toen kwam... Will. Will, die Nico’s ijsigheid kon laten smelten met een glimlach. Iedereen kon wel raden welke god Wills vader was; hij straalde energie en licht uit. Soms lètterlijk, zoals ze eerder dat jaar in de grotten van de troglodieten hadden gemerkt. Will was door en door Apollo’s zoon.

Misschien was dat hele gezegde over tegenpolen die elkaar aantrokken wel waar, want Nico kende niemand die een sterkere tegenpool van hem was dan Will. Maar desondanks duurde het nu al bijna een jaar. Een jaar met elkáár. Nico had echt een vriend.

Hij kon het nog steeds niet helemaal geloven.

De vier halfgoden gingen verder met hun wandeling door Kamp Halfbloed. Er brandde geen vuur in het amfitheater. Misschien zouden Nico en Will er vanavond een aansteken, want het begon koud te worden op Long Island. Ze zagen geen kampers zich haasten naar de wapenkamer of de smidse; niemand bezocht de grot van het orakel. De slaapgebouwen waren verlaten (behalve die van Hades en van Apollo), en dat was het duidelijkste teken dat de zomer voorbij was.

Nico wilde het niet hardop toegeven, maar hij zou sommige kampers wel missen... nou, eigenlijk bijna allemaal, ook al was het soms ontzettend vermoeiend om een van hun leiders te zijn. Hij vond het vooral niet fijn om afscheid te nemen van Kayla en Austin.

Toen ze door de aardbeinvelden kwamen, voelde Nico dat de spanning bij Kayla en Austin toenam. Eerder die dag hadden ze een moeilijk besluit moeten nemen over hoe ze zouden reizen, en toen ze met hun vieren Halfbloedheuvel beklommen, begonnen Kayla en Austin langzamer te lopen.

‘Ik geloof dat we misschien beter een ander besluit hadden kunnen nemen,’ zei Kayla.

‘Weet je zeker dat het goed zal gaan, Nico?’ vroeg Austin.

‘Ja,’ zei hij. ‘Ik bedoel... er is nog nooit iemand dóódgegaan of zoiets.’

‘Dat is lang niet zo geruststellend als je denkt!’ zei Kayla.

‘Er gebeurt jullie niks,’ zei Will, en hij legde zijn hand op Austins schouder. ‘Ik heb gehoord dat het chaotisch is, en misschien word je er een beetje misselijk van, maar je komt veilig thuis aan.’

Ze bereikten de top van de heuvel, waar het Gulden Vlies glinsterde aan de laagste tak van de dennenboom. Eronder slingerde Farm Road 3141 zich om de voet van de heuvel en bakende op die manier de buitengrens van het kamp af. Op het grind van de berm, naast een stapel kisten en weekendtassen, stond Chiron,

de activiteitenbegeleider van Kamp Halfbloed. Zijn onderlichaam, het lichaam van een paard, was glanzend wit van de middagzon.

‘Daar zijn jullie!’ riep de centaur. ‘Kom maar.’

Niemand haastte zich. Het was Nico wel duidelijk dat Kayla en Austin niet stonden te springen om het kamp te verlaten. Bijna alle anderen waren al teruggekeerd naar hun ‘normale’ leven, behalve... nou ja, wat was normaal voor iemand als Nico?

Heldhaftige veldslagen.

Voortdurend bezig zijn met de dreiging verslagen of gedood te worden.

De doden die met hem praatten.

Voorspellingen.

De stem uit zijn dromen borrelde ook nu weer in hem omhoog en riep om hulp.

Ook de woorden van Rachel Dare spookten door zijn hoofd. Alleen Will en hij hadden een paar weken geleden de voorspelling van het orakel gehoord, en Nico had het nog aan niemand anders doorverteld, zelfs niet aan de andere kampleiders. Waarom zou hij ook? Het had niet gewaarschuwd dat Kamp Halfbloed bedreigd werd door een dag des oordeels of zoiets. Voor zover hij wist was de wereld voorlopig veilig voor boze goden of rebellerende Titanen. Om uit de dood opgestane maniakale Romeinse keizers hoefden ze zich ook geen zorgen meer te maken.

De voorspelling had alleen maar te maken met die eenzame stem in zijn dromen die om hulp smeekte.

Specifiek om Níco's hulp.

‘Een paar van de saters hebben jullie spullen verzameld,’ zei Chiron toen de vier halfgoden bij hem langs de weg kwamen staan. ‘Ze wensen jullie een goede reis.’

‘Dat zouden we wel eens nodig kunnen hebben,’ mopperde Kayla. ‘Chiron, vertel ons gewoon de waarheid. De Grietze Zusters gaan ons niet doden, toch?’

‘Wat? Nee!’ Hij keek ontzet. ‘Tenminste, tot nu toe hebben ze nog nooit iemand gedood.’

‘Echt hoor, jij en Nico zijn me toch een stelletje!’ riep Austin uit terwijl hij zijn handen in de lucht gooide. ‘Vinden jullie allebei nou echt dat je zulk soort dingen gewoon maar tegen ons kunt zeggen?’

Er verschenen rimpeltjes rond Chirons ogen toen hij glimlachte. ‘Kom, kom, jullie zijn halfgoden. Jullie redden je wel. Anders moet je ze een paar extra drachmen fooi geven aan het begin van de reis. Ik heb gehoord dat dat de ervaring minder... intens maakt.’

Hij viste in de zak van zijn boogschuttersvest, haalde er een gouden munt uit en gooide die op de weg. ‘Stop, o Strijdwagen van Verdoemenis!’

Chiron was nog niet uitgesproken of de taxi verscheen.

Hij kwam niet aangeprutteld of aangereden. Hij verschéén. De munt zakte weg in de bestrating, slierten donkere rook krulden omhoog, het asfalt vervormde en de taxi van de Grije Zusters ontsproot aan de weg. Hij zag er weliswaar uit als een taxi, maar de randen ervan kringelden en flakkerden als je er te lang naar staarde. Nico had heel veel gehoord over Percy’s, Megs en Apollo’s ervaringen met deze bepaalde vorm van vervoer. Ze hadden hem herhaaldelijk verteld dat ze nog liever zijn schaduwreizen hadden dan de hotsende, misselijkmakende nachtmerrie die reizen in die auto betekende. De Grije Zusters stonden er al heel lang om bekend dat ze een hekel hadden aan helden, en op dit moment zagen ze íedere bewoner van Kamp Halfbloed als een potentiële held aan wie ze een hekel konden hebben.

Nico wilde het niet toegeven aan de anderen, maar hij had de zusters verschillende keren in zijn eentje ontmoet, en hij mocht hen eigenlijk wel. Ze waren moeilijk. Lastig. Star. Chaotisch, en toch kon je op een rare manier op hen bouwen. Bij de Styx, ze hadden met zijn allen maar één oog. Hoe kon Nico geen waardering voor hen hebben?

De zusters waren net verwickeld in een ruzie toen een van de achterportieren openzwaaide.

‘Ik weet precies waar ik mee bezig ben, Venijn,’ zei het oude vrouwtje in de rijdersstoel. Haar vlassige grijze haar zwiepte voor haar gezicht. ‘Komt het ooit voor dat ik níét weet waar ik mee bezig ben?’

‘O, ó!’ gilde Venijn, die voorin in het midden zat. ‘Dat is *slay*. Dat is echt een slaye mening, Storm!’

‘Volgens mij weet je niet eens wat “slay” betekent,’ kaatste Storm terug.

De bestuurder kreunde theatraal. ‘Zijn jullie kinderen of zo? Kunnen jullie nou eens ophouden met praten?’

Storm gooide haar handen in de lucht en aapte de bestuurder na (wat Nico heel vreemd vond, want ze klonken al allemaal hetzelfde). ‘O, ik heet Woede, en ik ben zoouou volwassen.’

‘Ik ga het oog opeten,’ waarschuwde Woede. ‘Ik doe het echt, hoor.’

‘Ik geloof je niet,’ zei Venijn.

‘Met zout en peper en een beetje paprikapoeder!’ dreigde Woede. ‘Ik doe het, hoor.’

‘Hoi,’ zei Austin, zeulend met zijn saxofoonkoffer. ‘Zouden jullie misschien even de achterbak open kunnen doen? We hebben wat bagage.’

Alle drie de Grije Zusters draaiden zich om naar Austin en zeiden in koor: ‘NEE!’

Ze gingen door met ruziemaken. Nico besloot ter plekke dat dit zijn favoriete mensen in de hele wereld waren.

Toch leefde hij mee met Kayla en Austin. Terwijl Chiron bezig was om de achterbak open te maken, zagen de beide halfgoden er banger uit dan in het hele afgelopen jaar bij elkaar.

‘Weten jullie zeker dat ik jullie niet met een schaduwreis naar Manhattan hoeft te brengen?’ bood Nico aan.

Will zuchtte. ‘Nico, je kunt schaduwreizen niet als openbaar

vervoer gebruiken. Het zou je helemaal leegtrekken.’

‘Het geeft niet, Nico,’ zei Kayla. Het klonk alsof ze heel erg haar best deed om het te geloven. ‘We redden ons wel.’

‘Bovendien gaan we naar verschillende plekken,’ zei Austin. ‘Ik heb met mijn moeder in het noorden van de stad afgesproken. Ik ben toegelaten tot een academie in Harlem en ze heeft daar in de buurt een flat voor ons gevonden!’

‘Klinkt als een goede plek om naartoe te gaan,’ zei Will. ‘Niet te ver hiervandaan.’

‘En er is zo veel geschiedenis te vinden in Harlem,’ voegde Austin eraan toe. ‘Het schijnt dat een van de clubs waar Miles Davis altijd speelde weer open is!’

Nico knikte halfslachtig. Hij had geen idee wie dat was. Het was een van de nadelen van het feit dat hij nog niet zo lang in de ‘mensenwereld’ was.

‘En jij, Kayla?’ vroeg Chiron terwijl hij haar boogschuttersspullen in de achterbak laadde.

‘Terug naar Toronto,’ zei ze. ‘Papa wilde dat ik naar huis kwam, en het is eigenlijk ook best een tijd geleden. Eerlijk gezegd heb ik er wel zin in.’ Haar ogen glinsterden. ‘Vooral om te bewijzen dat ik nu beter kan boogschieten dan hij!’

Austin draaide zich om naar Nico en Will. ‘Dus... jullie blijven echt hier?’

Nico hoopte dat Will als eerste zou antwoorden. Door de zon die achter de heuvels in het westen begon te zakken leek het alsof Wills blonde krullen in brand stonden. Heel even vroeg Nico zich af of Will zijn lichtgevende kracht aan het gebruiken was.

Hoe dan ook, het irriteerde Nico een beetje. Waarom moest Will de hele tijd zo mooi zijn?

‘Volgens mij wel,’ zei Will, en hij pakte Nico’s hand. ‘Mama is deze herfst op tournee voor haar nieuwe album, en ik weet niet zeker of ik wel achter in een busje het hele land door wil stuiteren.’

‘Kan leuk zijn,’ zei Austin. ‘Ik hoop dat ik ooit voor mijn muziek mag reizen.’

Kayla knikte. ‘Ik vraag me af hoe het zou zijn om andere plekken te zien zonder bang te hoeven zijn dat een of ander bloeddorstig standbeeld je gaat vermoorden.’

‘O, kom op,’ zei Nico. ‘Wat is daar nou leuk aan?’

‘Gaan jullie nog instappen?’ gromde Storm. ‘Of betalen jullie ons om naar jullie saaie gesprek te luisteren?’

Ze hing uit het raam met een open handpalm naar hen uitgestrekt. Austin betaalde haar met drie drachmen, waarmee hij haar een flinke fooi gaf, zoals Chiron had geopperd. Storm bekeek de munten even – Nico wist niet hoe, aangezien ze geen ogen had achter dat dikke grijze gordijn van haar – en gaf toen een grom. Ze trok zich terug de auto in.

‘Stap in,’ zei ze.

Er waren snelle omhelzingen en kussen op de wang, en toen klommen Austin en Kayla achter in de taxi van de Grijs Zusters. Ondertussen bleven de zussen maar ruziën.

Kayla keek om zich heen in de taxi. ‘We hebben wel ergere avonturen beleefd,’ zei ze tegen degenen buiten de auto.

‘Is dat zo?’ vroeg Austin.

‘Hoe dan ook, hopelijk tot snel,’ zei Kayla. ‘En probeer niet in de problemen te komen, jullie.’

Austin leunde over Kayla heen om zijn hoofd uit het raampje te steken, met een ondeugende, opgewonden uitdrukking op zijn gezicht. ‘Maar als er wél problemen komen...’

Will zwaaide naar hen. ‘Dan laten we het jullie weten. Dat beloof ik.’

‘Pas goed op jezelf!’ riep Chiron.

‘Rijden, Woede! Rijden!’ gilte Venijn. ‘Dat is toch jouw taak? Serieus, waarom zit je eigenlijk op die stoel als je niet...’

Haar woorden gingen verloren toen de taxi met een ruk naar voren schoot en in een grijs waas verdween.

Yep. Nico was dol op de zusters.

‘Zo, dat was het dan,’ zei Will. ‘Zij waren de laatsten, toch?’

‘Inderdaad,’ zei Chiron. ‘Afgezien van wat personeel, de saters en de dryaden is Kamp Halfbloed in feite... verlaten.’

De oude centaur klonk een beetje verloren. Voor zover Nico zich kon herinneren sinds hij hier voor het eerst naartoe was gekomen, was dit de eerste keer dat er geen halfgoden aanwezig waren. Afgezien van Will en hij dan.

‘Dit is raar,’ zei Nico. ‘Héél raar.’

‘Er is de afgelopen jaren veel gebeurd,’ zei Chiron weemoedig. ‘Ik begrijp beter dan ooit waarom kampers naar huis willen om hun familie te zien, of waarom ze de wereld willen zien.’

‘Wie weet...’ zei Nico.

‘Welnu, heren,’ zei Chiron, terwijl hij de voorkant van zijn vest afklopte. ‘Ik heb een vergadering met Juniper en de dryaden over voetrot bij bomen. Bijzonder interessante materie, dat verzeker ik jullie. Zie ik jullie met het eten?’

Ze knikten, en zwaaiden toen Chiron weggaloppeerde.

‘Dus,’ zei Nico. ‘Wat doen we nu?’

Will, die nog steeds Nico’s hand vasthield, leidde hem terug de heuvel op. ‘Nou, we hoeven geen monsters te doden.’

‘Boe. Ik zou een leger van skeletten kunnen oproepen om een danschoreografie op te voeren. Ik wil wedden dat ik ze wel “Single Ladies” kan leren, als je dat wilt.’

Will grinnikte. ‘En we hoeven ook geen Romeinse keizers op te sporen en te onttronen.’

Nico’s gezicht vertrok. ‘Argh. Praat me er niet van. Als ik de rest van mijn leven niet meer aan Nero’s naam hoef te denken, ben ik een gelukkig man.’

‘Dat is een leuke grap,’ zei Will toen ze de top bereikten.

‘Wat?’

‘Jij,’ zei Will. ‘Dat je een gelukkig man bent.’

Nico rolde met zijn ogen.

‘Mijn knorrige bolletje duisternis,’ ging Will verder, en hij porde hem in zijn ribben.

‘Gatver,’ zei Nico, en hij danste bij hem vandaan. ‘We gaan daar géén gewoonte van maken.’

‘Ben je al vergeten dat ik ooit je – en ik citeer je hier, Nico – “significante etter” was?’

‘O, dat ben je nog steeds,’ zei Nico, en even later joeg Will hem achterna de heuvel af, terug het kamp in. Op dat moment liet Nico zichzelf genieten van de gewaarwording. Will had gelijk: er was nergens een dreiging te bespeuren. Geen Grote Slechteriken. Geen heimelijke halfgodverraders, geen verborgen monsters die klaarstonden om Kamp Halfbloed te vernietigen.

Maar toen begon Nico’s huid te prikken van een gevoel van onheil. Zijn lichaam probeerde hem te waarschuwen, toch? *Blijf op je hoede*, vertelde het hem. *Hij wacht op je in Tartarus. Of ben je hem soms vergeten, net als iedereen?*

Misschien was deze rustperiode niet zo’n goed idee. Als Nico geen angstwekkend monster of verschrikkelijke schurk had om tegen te vechten, wat voor excuus had hij dan om de stem nog langer te negeren?

De waarheid was dat hij die niet eens kón negeren. Hij was in de loop der jaren door zo veel geesten bezocht. De doden wilden gehoord worden, en wie kon er beter naar hen luisteren dan de zoon van Hades?

Maar déze stem... die hoorde niet bij iemand die overleden was. En Nico had nog nooit iemand gehoord die zo wanhopig om hulp vroeg.

Zijn stemming was dus weer bedrukt tegen de tijd dat Will en hij bij het kantinepaviljoen aankwamen, nadat ze eerst bij hun gebouwen langs waren gegaan om zich op te frissen. Het voelde raar om op deze plek te zijn die normaal gesproken zo levendig was. Nu waren er alleen een paar dryaden en harpijen van het personeel die her en der verspreid aan de tafels zaten. De kamp-

directeur, Dionysus – die ze allemaal moesten aanspreken met ‘meneer D’ – zat op zijn gemak aan de hoofdtafel met Chiron, die er op een of andere manier in was geslaagd eerder in de eetzaal aan te komen dan zij. De twee bestuurders waren zo diep in gesprek dat ze Will nauwelijks een blik waardig keurden toen hij zwaaide.

Zelfs de saters die Nico en Will bedienden leken daar niet al te veel zin in te hebben. ‘Deze plek voelt net zoals mijn ziel,’ grapte Nico tegen Will. ‘Je weet wel, leeg en duister.’

Will slikte wat stukjes kipkebab door. ‘Je bent niet leeg,’ zei hij, en hij wees met zijn spies naar Nico. ‘Maar je bent absoluut wel duister.’

‘Zo duister als de afgronden van de Onderwereld.’

Will keek omlaag naar zijn eten alsof het het interessantste was wat hij ooit had gezien.

‘We hoeven er niet over te praten als je dat niet wilt,’ zei Nico.

Will wist een glimlach op te brengen. Zijn warmte was oprecht – zoals altijd, want in wezen was hij letterlijk een zonnestraal – en dat vermurwde Nico een beetje. ‘We kunnen er wel over praten,’ zei hij. ‘Alleen misschien niet nu, Nico. Austin en Kayla zijn net weg. Het kamp is rustig. Sereen. Stil zelfs. Laten we gewoon genieten van de rust, oké?’

Nico knikte, maar hij wist niet goed hoe hij dat moest doen. Wanneer had hij nou ooit eerder rust gehad? Als het geen dode Romeinse keizers waren, was het wel zijn vader. Of Minos. Of zijn stiefmoeder Persephone. Het was jaren geleden sinds dat specifieke voorval, maar hij was nog steeds boos dat hij in een paardenbloem was veranderd. Een paardenbloem! Het was een belediging voor zijn gevoel voor schoonheid!

En er waren nog andere dingen waar hij niet aan wilde denken. Duisterder dingen. Geesten die hem waarschijnlijk uiteindelijk zouden komen bezoeken. Nico stopte het allemaal weg en maakte er een knorrige bolletje duisternis van in zijn borst. Toen

dwong hij zichzelf te glimlachen terwijl hij Will hoorde praten over alle dingen die ze die herfst zouden kunnen doen terwijl ze in het kamp bleven.

Het zou wel goed komen. Alles zou goed komen.